

AYŞEGÜL İLDENİZ

AYŞEGÜL 3 Işınla bizi

Bir Teknoloji
Liderinin
Küresel Serüveni

Ayşegül İldeniz, İzmir'den Silikon Vadisi'ne uzanan yaşam yolculuğu boyunca toplumların ve birçok insanın hayatını değiştirmiş, inovasyon, yapay zekâ, teknoloji, gelecek vizyonu konularında öncülük yapmış küresel bir teknoloji lideri. Fast Company tarafından dünyanın en yaratıcı ilk 100 kişisinden biri seçilen (2015) İldeniz, global teknoloji devi Intel'de Yeni Teknolojiler Grubu Dünya Başkan Yardımcılığı, ABD'nin akıllı enerji öncüsü SSN'de COO'luk yapmış ve akıllı teknolojiler üzerine çok sayıda ödül almıştır. Çeşitli uluslararası kurumlarda yönetim kurulu üyesi olan Ayşegül İldeniz, Silikon Vadisi'nde girişimcilik ve danışmanlık yapıyor.

İldeniz, sivil toplumda, teknolojiyle dönüşüm, akıllı ve yapay zekâyla gelecek ve inovasyon politikası konularında öncü bir isim. Amerika'nın en etkili 3. Türk kadını (TOA, 2015), Türkiye'de "Yılın Bilişim Kadını" ve "Yılın Kadın Yöneticisi" (*Dünya Gazetesi*, 2004, 2006) seçildi. TÜSİAD Silikon Vadisi Network Başkanlığı yapan İldeniz, 2010'da Eisenhower Fellowship'e seçildi, Turkish Philanthropy Funds Yönetim Kurulu üyesi.

Arkeoloji, antik diller ve tarih meraklısı olan İldeniz, yüzden fazla ülkede seyahat etmiş bir gezgin ve macera sporları tutkunu. Amerika ve İstanbul arasında çalışmalarına devam eden Ayşegül İldeniz aynı zamanda *Gazete Oksijen*'deki köşesinde teknoloji dünyasına dair yazılar yazıyor.

AYŞEGÜL İŞİNLA BİZİ
Bir Teknoloji Liderinin Küresel Serüveni

Yazan: Ayşegül İldeniz
Editör: Sibel Oral

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Mart 2024 / ISBN 978-625-6666-23-8
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Gökçen Yanlı
Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.
Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.
Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 446 05 99
Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ayşegül Işınla Bizi

Bir Teknoloji Liderinin Küresel Serüveni

Ayşegül İldeniz

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Yolculuk Başlarken	9
Çocukluk	15
Şirket	71
Şirkete Âşık Olmak	83
Takım	105
Ve Bir Gün Kış Gelir	145
Ayşegül 2.0.....	153
Dönüşüm İçin.....	169
Bumi	191
Silikon Vadisi.....	215
Rock Stars	243
Başarı İçin Ne Yapmalı?	261
Silikon Vadisi'nde Başarı Formülü.....	267
Kadınlar	281
Yolculuk Sürüyor	305

Yolculuk başlarken...

*“Yolculuğun bir sonunun olması iyidir;
ama en nihayetinde önemli olan yolculuktur.”*

Ursula K. Le Guin

Yaşantımda bir sayfayı kapatıp yenisini açtığımda, bir saniye boyunca yaşadıklarımı yazmayı düşünürdüm. Konuşmalarım ve sohbetlerimde yaptığım paylaşımları daha fazla insana aktarma fikri hem çekici hem de ilham verici geliyordu. Yazı yazma isteği, macerayı ne kadar zorsa o kadar çok seven, en müthiş şeyleri düşlemeye devam eden, çözemediklerimizi merak eden insanlara aktarma fikriyle birleşip bana sık sık “Hadi artık” dedirtiyordu. Ama yaşamın temposu durmama izin vermedi. Ta ki pandemi hepimize el frenini çektirene kadar. O zaman gerçekten durdum, babamı ve ablamı kaybetmişim. Önceleri resim yaptım, ardından da yazmaya koyuldum. Her yeni evreye başladığımdaki duyguları yeni baştan tek tek yaşadım: çok büyük bir heyecan ve başarıma isteği, önce belirsizlik içinde debelenip kapasitemi ölçmek, sonra üstün efor, disiplinli çalışma ve asla vazgeçmeyerek sonunda beni memnun edecek bir sonuca varmak. Ama en önemlisi, bu kez, beni tanıyan güzel insanlara bir anı bırakmak için yola çıktım.

Dostlarıma...

Büyük Sahra'nın kum tepesinde sadece rüzgârı dinler ya da Pamirlerin tepesinde bir çocukla konuşurken aynı dinginlik ve merakla yanımda duran, hiç düşünmediğim maceraları benden daha hızlı planlayabilen, Karşıyaka'da büyüdüğüm evin önünde üzerinde top oynadığımız bankta çamurdan pasta yapmamızı hatırlayan, eksi beş derecede motorun üzerinde "bu hissettiğimiz şey psikolojik" diyebilen, üniversitede "Mandela'yı çağıralım" deyince gülmeyen, okumaya asla vaktimiz olmayacağını bildiğimiz kitapları alan, saatlerce giymediğimiz ve giyemeyeceğimiz kıyafetlerin değiş tokuşunu konuştuğum, yazdıklarımı ölümüne eleştiren, saatlerce ne hissettiklerini konuşan ve onları trans modunda dinleyip hiç yorum yapmamama ses çıkarmayan, Nuri Bilge Ceylan filmlerini tüm yoruculuğuna rağmen benimle tekrar tekrar izleyen, on yılda bir görüşüp hayat muhasebesini yarım saate sığdırmayı başarabildiğim, otuz yıl sonra hâlâ "Sen her şeyi başarırısın" diye bana güvenini hatırlatan, denizin ortasında günlerce birbirimize tahammül edebildiğimiz, Türkiye için hep kocaman düşler besleyen, "dostluk yıllarla değil, içtenlikle ölçülür"ü bana öğretmiş olan, beni çocuklarına teyze yapmış, ailemi kaybettikten sonra daldığım bulutta benimle oturmuş, hiçbir şey paylaşmama rağmen oturmaya devam etmiş tüm dostlarıma yazdım.

Çalışma arkadaşlarıma...

İş ya da hayatla ilgili en zor kararlarımda bana doğru kararı verdirmiş, Afrika, Asya ya da dünyanın her neresinde olursa olsun yaptığımız projelerle dokunduğumuz yaşamların coşkusunu benimle paylaşmış, iki yüz kilometre hızla koşarken yoldaki tüm taşları önümüzden toplamış, "En iyiyi biz başaracağız" dediğim zaman o en iyiyi bulmuş ve tanımlamış, "muhteşem" in tanımını sabah akşam benimle sorgulamış, kendi yaptıkları harika şeyleri çok iyi bilip güçlü yanlarının üzerine gitmiş, sonra başardıklarından daha da cesaret almış, korkmadan kendi anlamını hep

sorgulamış, bulmadan da hiçbir şey yapmamış, beni de bu çizgi-
de kalmam için sabah akşam ittirmiş, terletmiş, çıldırtmış, bazen
karanlıkta kaybolduğumda bana pırlıltımı hatırlatmış, sadece be-
nim değil etrafımdaki muhteşem insanların pırlıltılarını da orta-
ya çıkarmış, Silikon Vadisi'nin büyük abilerine kafa tutmam için
yanımda durmuş ve en az onlar kadar cüretkâr olmayı öğretmiş,
sürekli "Vatana borcumuzu nasıl ödeyeceğiz" diye sorarak yaptı-
ğımız hiçbir şeyle yetinmemiş, aksine büyütmüş, zenginleştirmiş
ve hepsini birbirine bağlamış harikulade çalışma paydaşlarıma el
sallamak istedim.

Dokunduğum insanlara...

Geriye baktığımda iş başardığım için değil, her birinin yaşan-
tısını bir şekilde değiştirmiş ve fayda sağlamış olduğum için beni
olduğum yerden memnun kılan şahane insanlar oldu. Nairobi'de-
ki okulda beni yanına oturtup coğrafya dersi anlatan sekiz yaşın-
daki ufaklık. Mentorluk verdiğim ve global şirketlerde çok başarılı
kariyerlere sahip gençlerimin her biri. Mantıci dükkânını internete
açıp kocasından daha çok para kazanan genç kadın. "Avrupa'nın
en akıllı enerji altyapısı benim şehrimin oldu" deyip yazın
Çeşme'de karısıyla kapımda beliren İrlandalı. Hatay depremi son-
rası Turkish Philanthropy Funds ile yaptığımız kampanyada ülke-
si için bir şey yapma arzusuyla yanıp tutuşan Amerika'da yaşayan
Türk yardımseverler. "Derhal gidip patronundan zam ve promos-
yon iste" dediğim ve bunu başarmış ekip arkadaşlarım. Bilgisayar
kullanmayı öğrendiği için ayağa kalkıp "Torunlarla artık eşitim"
diyen İstanbullu hanımefendi. Cabo, Meksika'daki G-20 zirvesin-
de KOBİ'lerin teknoloji kullanması konusunda birlikte öneri yaz-
dığım Şili devlet başkanı. *Yönetim Kurulunda Kadın Derneği*'nde
(YKKD) mentorluk verdiğim ve her biri yönetim kurulu başkanı
ya da CEO olmuş kadınlar. Suriyeli sevgili dostlarımla birlikte
göçmenler için uygulama geliştirirken tanıştığım ve gözlerinde
hem umut hem de umutsuzluk taşıyan insanlar. Girişimcilik eğiti-
mi vermek için gittiğim üniversitelerdeki gençler. "İşe tekrar dön-

meye karar verdim” diye elimi tutan üç çocuklu Mısırlı. Her daim birbirine destek olan TÜSİAD Silikon Vadisi ağındaki gönüllülerimiz. Timbisa, Johannesburg’da açtığımız eğitim merkezinde zor duyulan utangaç sesiyle bana yüzlerce insana iş bulduğunu söyleyen kadın. Bilgisayarla eğitim vermeyi öğrettiğimiz milyonlarca öğretmenden birinin Van’da beni okuluna götürünce avazları çıktığı kadar “Ayşegül ablaaaa” diye bağırın minikler...

Önce bu hedeflerle yola çıktım ama kitabı yazdıktan sonra aslında derinde hep söylediğim “Tabii ki yapabilirsiniz, hem de şahane şeyler yapabilirsiniz, hatta hemen yapmalısınız” diye sabırsızlıkla çıkan sesimi henüz duymamış kişilere de ulaşmam gerektiğine karar verdim.

Gençlerimize...

Dünyaya adımını yeni atma aşamasında ve damarlarındaki deli kanla nasıl başa çıkacağını pek bilmeyen, bazen başa çıkamayan bu yüzden hayal kırıklığına uğrayan, kendini devamlı başkalarının sözleri ve mimikleriyle törpüleyen, bunun sonucunda sunulan çerçevelerin içine törpüleyen, oturamadıkça şaşırın, oturabildikçe alışın, etrafını hep şaşırtan ama kendini hiç şaşırtamayan, farklı olmak isteyen ama bin tane değil iki tane hobisini bile paylaşacak insan bulamayan, kıpır kıpır ve isyankâr, sakın ve içli ve her halükârda dinlenilmeyen, dinlenilmediği için sonunda hiç kimseye soru sormayan, soru sormadıkça merakını kaybeden, özetle hem sıkılan hem de sıkıntısından nasıl kurtulacağını bilmeyen, harika kapasitelerini en derinde gizleyen gençlerimize gülümsemek istedim.

Arayanlara...

Plazasında oturmuş yaptığı işi aslında bin kişinin daha yapabileceğini bilen, gerçekten yapmak istediği şeyin ne olduğu kendisine sorulmayan ve buna üzülen, yaptığı işte yaşantısını güzel-

leştiren şeyler bulamayan, hafta sonu kendisine ait olacak sekiz saati altı gün boyunca hesaplayan, özel yaşamını işiyle güzelleştirmeyen, her sabah altıda şahane şeyler yapmak için yatağından fırlamayan, sabahtan akşama dek oturdukları koltuktan Ege'nin kasabalarında arazi ve gelecek düşleri arayan, geleceğe bakıp sadece bilinmezlik gören, bilinmezliği yönetmek isteyip neresinden başlayacağını bilmeyen ve şirketlerde dirsek çürüten ama dönüp baktığında "aslında bir şey başardım mı?" diye soran 'arayan'lara seslenmek istedim.

Başkalarına bir şeyler anlatırken tabii ki hâlâ birçok şeyin yanıtını arıyorum. Geri dönüp baktığımda başardığım şeyler uzun bir liste. Oysa en büyük keyfim, koşarak geçirdiğim yıllardan bana kalan tortunun birlikte başardığım insanların bende bıraktığı duygular olması. Tatmin, sevgi, övünç, pişmanlık, kıvanç, paylaşma. Kitabı okuyunca, benim yeni öyküler var etmek için üstün çaba sarf ettiğimi, ama açtığım defterleri öykü sonlanınca çok da hızlı ve kolay kapatabildiğimi ve yeni defterlerin bembeyaz sayfalarını açmaya bayıldığımı göreceksiniz. Bu kitap işte o defterlerden bir tanesi. Tamamladığım bir bölümü kapatıp yeni maceralara koyulmak için mi yazıyorum, yoksa yeni maceram yazı yazmak mı bilmiyorum. Merakım her zamanki gibi beni hiç planlamadığım, navige etmeyi bilmediğim, henüz ekibimin de olmadığı bir yalnızlıkta koca bir denize çıkardı. Heyecandan alev almış şekilde güvertede aşağı yukarı koşuyorum. Ve şu hayatta, o denizin ortasında, o dağın tepesinde, o çölün içinde ileriye bakarak bir başıma yeni şeyler keşfetmek dışında beni mutlu edecek bir şey yok.

Çocukluğumdan beri kitapların çok değerli olduğu, yazılı sözün değer taşıdığı öğretilerek büyüdüm. Bu yüzden bu da benim yazılı sözüm olsun istiyorum. Bu değerleri bana vermiş, her zaman yanımda durmuş ve kendi yolumda yürümemi, koşmamı, zikzak çizmemi, yoldan vazgeçip başka yollara dalmamı izlemiş, bunu da merakla ve hevesle dinlemiş olan babam Göksel İldeniz'e ve bana ablalık yanında yârenlik, koruyucu meleklik, danışmanlık,

vicdan muhasebeciliği yapmış ablam Cansel İldeniz'e bu kitapla gülümsüyor ve el sallıyorum. Aramızda olmasalar da, oturdukları yerden hem eleştirir hem de memnun şekilde "Her zaman doğruların peşinde misin?" diye sorarlardı, eminim. Yaşamın muhteşem maceralarını hem yaratıp hem de izlemeye devam ederken bana eşlik eden ve öykülerimi birlikte deneyimlediğim biricik dostlarıma teşekkür ediyorum. Tek yönlü iletişimin manasızlaştığı bir devirde bu cesur tek yönlü hareketimi mazur görün.

Bir gün sizlerin de bana öykülerinizi anlatmanız dileğiyle...

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çocukluk

DOÖAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Kızılderililer ile kovboylar: Her msamereye bir yönetmen lazım

İlkokul beni bir iki yıl idare ettikten sonra sıradan gelmeye başladı. Bir şeyler yapmam lazımdı. Üçüncü sınıf yıl sonu etkinliği için bir gösteri düzenlemeye karar verdim. O sıralar televizyonda *Muppet Show* vardı, oradan esinlendim. Bütün sınıfı organize edecek ve bir müsamere ortaya koyacaktık. Müsamere normalde sadece ilkokul beşi bitirirken yapılırdı ama ben iki yıl daha beklemeyecektim. Öğretmenimizi ikna ettim. Tüm skeçleri, oyunları yazacak, şarkıları ve müzikleri seğecektim, çok heyecanlıyđım!

Msamerede bir ağılış konuşması, danslar, şarkılar, Kızılderililer ve kovboyların yer aldığı bir oyun, komik bir iki skeç ve folklor gösterisi olacaktı. Skeçleri yazdım, müzikleri seğtim. Sırada kimin hangi bölümde yer alacağı vardı. Benim için en önemli şeyin herkesin msamereye katılması ve kendini gösterebilmesi olduğunu hatırlıyorum. Tüm bunlara birkaç kişi dahil olmadı. Bu arkadaşlarımı da oyuna muhakkak dahil etmem gerekiyordu. Özellikle çok içine kapanık bir ocuk vardı. Sonunda onu da razı ettim, Kızılderili olacaktı.

Çalışmalarımız başladı. Araya bayram tatili girince tüm tatili babam ve ablamla birlikte Kızılderili başlıkları yaparak geçirdik. On beş-yirmi ocuk için babamın getirdiği tavuk ve horoz tylelerinden rengârenk başlıklar yaptık. Sonunda büyük gün geldi, tüm aileler oradaydı. İlkokul tiyatrosunun perdesi açıldı. Ve ben, anne ve babamın *Burda* dergisinden bulup diktiği sarı elbisemle "hoş geldiniz" konuşması yapmak üzere sahneye ıktım. Her şey çok güzel geçiyordu. Herkes rolünü en iyi şekilde oynamaya çalışıyordu. Aramızda gerçekten çok yetenekli arkadaşlarımız vardı. Müsamere sona erdiğinde hepimiz sahneye çıkıp selam verdik. Alkışlar

koftu. Anne-babalar gelip bana, “Senin tiyatro yönetmeni olman lazım” dediler. O anda kafamda koca bir resim belirdi.

Bu güveni nereden bulmuştum bilmiyorum. Ama bu çok oyunculu, çok programlı müsamere tam bana göreymi! Mevcut yetenekleri ve zamanı doğru kullanmak, herkesten bir şekilde yararlanmak ve onları mutlu etmek, en önemlisi de izleyenlerin beklentilerini karşılamak önemliydi. Ama sanırım benim için en heyecanlı kısım sonuçtu: Renkli, kocaman bir tablo çizebilmek. Ve her yeni bir tablo çizmeye başladığımda dünyayı yerinden oynatabileceğimi düşünüyordum. Yıllar içinde yönetmen olma isteğim hiç azalmadı. Oysa yaşam beni oldukça uzun süredir başka oyunlar yönetmeye sürükledi. Bir teknolojist, global bir yönetici oldum. Yolculuğumda rengârenk tabloları çok yaratıcı ve kalabalık insan gruplarıyla çizmeye devam ettim ve ediyorum.

Batı’dan Doğu’ya yolculuk

Annem, ablam ve benim, doğduğumuz günden itibaren her pazartesi gerçekleştirdiğimiz bir ritüelimiz vardı. Sabahtan annem bizi giydirip süsler, kendisi de en güzel giysilerini giyerdi. Çantasını eline alır, eşarabını boynuna takar ve şehrin karşı yakasında yaşayan anneannem ve teyzemlere ulaşana dek sürecek yolculuğumuza çıkarırdık. Önce Karşıyaka Çarşısı’na uğrar, burada bankadan para çeker, köşedeki pastaneden kuru pasta alırdık. Daha sonra vapura binip Konak’a geçerdik. Vapurdaki törenimiz gazoz içmektir. Hem ablam hem de ben gazoz sayesinde son derece uslu bir biçimde vapura binmek için beklerdik. Karşıyaka’dan Konak’a geçerken, yani gazoz törenimiz için toplam yirmi dakikamız vardı. Hemen oturacak yer bulunur, vapurdaki görevli yakalanır, sonra da gazozlar yavaş yavaş içilirdi. Konak’a inince öncelikle ya Yeni Karamürsel’e gider ya da altındaki Paşabahçe’ye uğrardık. Bu binada avukat olan amcamız çalışırdı, bazen ona da uğrar, selam ederdik. Ardından Elhamra Sokağı’ndan Kemeraltı’na geçerdik. O sırada annem elini bırakmayalım, kaybolmayalım diye sıkı sıkı tembih ederdi. Gittiğimiz yerler hep aynıydı. İlk durağımız Galeri Nur olurdu. En pres-

tijli mağazaydı burası. Annem yeni sezon ürünlerine bakar, günün modasını anlamaya çalışırdı. Galeri Nur'un sahibi Mehmet Bey'i tanırđı. Müsaitse Mehmet Bey'e hal hatır sorardı. Sonrasında yoldaki tostçuda harika bir mola verirdik. Biz ablamla illa da bastırma tost yiyip ayran içerdik. Oradan ayakkabıcı Şık'a uğrardık. Sonra da Zaptçioğlu Kundura'ya bakardık. Renkler hep standarttı: ya bordo ya siyah ya kahverengi, bazen de lacivert.

Her yıl ikimize bir yazlık bir de kışlık birer çift ayakkabı alınır, bu özellikle bayramın hemen öncesine denk getirilirdi. O zamanlar rugan ayakkabı takıntımız vardı. Rugan ayakkabının kenarı bertilince üzüldük. Ben ablamın küçülen eskilerini de giyerdim, bu yüzden fazladan bir çift ayakkabım daha olurdu. Annemin gardırobunda Vakko'dan çanta ve eşarplar, Titiz'den bluzlar vardı, bunları biz doğmadan önce dairede çalışırken almıştı. Ablamla evde hep bunları giyer, bir an önce büyüyelim, bu eşarpları takalım, bluzları giyelim diye heyecanlanırdık. Kemeraltı Çarşısı'nda sonraki durağımız Salepçioğlu Hanı olurdu. Bu han biz küçükken yenilendi, o zamanlar şimdiki AVM'lere benzer modern bir görünüüşü vardı. Burada ilk defa yürüyen merdivene bindim. Yürüyen merdiven benim için pek ilgi çekici bir yenilikti. Öyle bir heyecanla koşup kendimi merdivene atmışım ki adımımı nereye attığıma hiç bakmadım. O sırada birden pırılıtlı güzel ayakkabılarımın bağcığı takıldı sandım. Ve panik olup düştüm. Aceleciliğime zaten kızan annemden büyük bir papara yedim. Hâlâ yürüyen merdivene binerken kenarı sıkıca tutar, yere dikkatle bakarım.

Salepçioğlu'ndan sonra öğle saati gelirdi. Kemeraltı'nın ünlü dönercisinin yolunu tutardık. İskender kebab yenecek, karınlar doyurulacaktı. İkinci katta pencerenin önündeki her zamanki yerimize oturup sessizce yemeğimizi yerdik. Daha sonra Mezarlıkbaşı'na doğru şekercilerin, kuyumcuların, oyuncakçıların olduğu çarşıyı geçer, bu arada hediye olarak muhakkak ya peynir, zeytin ya da bir miktar meyve ve sebze alırdık. Bazen de kahve çektirirdik.

Çarşıda ilerledikçe buradaki keşmekeş, gürültü, koku ve insan seli beni ürkütürdü. Karşıyaka Çarşısı'nın sakinliği ve insanlarıyla kıyaslama yapardım hep. Elimiz kolumuz dolu, iyi giyimli bir kadın

ve iki çocuk sanki geçit trenindeymiş gibi arşıyı bitirip anacaddede çıkardık. Oradan Varyant'a çıkan dolmuşa biner, Varyant'ın tepesine ulaştığımızda dolmuştan inerdik. Teyzelerimden biri büyük caminin arkasında otururdu, önce ona uğrardık. Sonra anneannem, küçük teyzelerimden biri, onun ailesi ve kötürüm dayımın birlikte yaşadığı dededen kalma eve varırdık. Günün geri kalanında ev bir geçit alanı gibi olurdu. Tüm teyzelerim, onların kızları, erkek kuzenlerimin eşleri teker teker anneanneme uğrarlardı. Bazen en küçük teyzemin oturduğu bahçeli güzel eve giderdik. Teyzemin pişisi çok ünlüydü ve yaz günlerinin vazgeilmeziydi. Pişileri yedikten sonra bütün çocuklar bahçedeki dut ağacının altındaki divana yattardık. Tüm oğleden sonra ailenin kadınlarının yaptığı dedikodularını dinlerdik. En küçük teyzemi çok severdim. Hep neşeliydi ve kocaman bir gülümseme vardı. Annem küçük teyzeme tıpkı bize davrandığı gibi davranır, onu korur kollardı.

O dut ağacının altındaki divanda karnım doymuş ve koştur-maktan yorulmuş bir halde, başım teyzemin kucağında yarı uyuklayarak büyüklerin sohbetini dinlerken hissettiğim şeyin huzur olduğunu söyleyebilirim. Bu sohbetlerde bazen fantastik öyküler anlatılır, bazen büyük bir zorlukla karşılaşmış uzak aile fertlerinin durumları paylaşılır, bazen de aile içindeki onaylanmayan durumlar konuşulurdu. Annem ve teyzemler asla ama asla tartışmazlardı. Aralarında çok belirgin bir hiyerarşi vardı. En büyük teyzem karakteri itibariyle sessiz kalır, ikinci büyük teyzem düşüncelerini paylaşmaktan çekinmez, küçük teyzelerim olanları aktarır, son noktayı annem koyardı. Annem, ailenin bilgisi rolündeydi. En karmaşık durumlarda bizim evde toplanılır, oturup konuşulur ve annemin yorumu beklenirdi. Annem insanlar hakkında doğru tespitler yapar, olayları derhal okuyup ne olup bittiğini çözümler, sonrasında da önerilerde bulunurdu.

Dut ağacının altındakine benzer aile cemiyetindeki konuşmalar bana hiçbir zaman ait olmayacağım ama uzaktan izlemeye doymadığım bir film gibi gelirdi. Kadınların saatler boyunca insanları ve duyguları tartışabileceğini gördüm. Erkekler genelde durumlar üzerine konuşur, insanlar ve duygular kısmına girmeyi sevmezler.

Bu sohbetler ardından akşama anneannemin evine geri dönerdik, çünkü babam gelir, sofraya kurulur, yemek yenirdi. Babam ve küçük dayım muhabbet etmeyi severlerdi. Politik görüşleri yüzde yüz birbirine zıttı ama ikisi de zeki adamlardı. Babam okullu, dayım alaylıydı, devamlı konuşur ve tartışırlardı. Dayım nevi şahsına münhasır bir adamdı. On bir yaşında geçirdiği çocuk felcinden dolayı yürüyemiyordu. Gençken sakat olmayı kabullenmeyip Reiscumhur Cemal Gürsel'e İzmir'i ziyareti sırasında ulaşarak tedavi olmak istediğini söylemiş. Cumhurbaşkanı onu tedavi ettirmek üzere İstanbul'daki Baltalimanı Kemik Hastalıkları Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne yollamış; cumhurbaşkanı himayesi altında olduğu için istediği kadar kalabileceği söylenmiş ama vücudu ne yazık ki hiçbir tedaviye yanıt vermemiş. Dayım, hastanede bir yıla yakın süre kaldıktan sonra sıkılıp İzmir'e dönmüş ve birini vurmuş ama hapse girmemiş; neden ve nasıl serbest kaldığını bilemiyoruz. Tabii bu olay sonrası namı artmış. Hem kahvecilik hem de taksi durağı işletmeciliği yapmaya başlamış. Yanında her zaman tabanca taşırdı, etrafında da hep bir iki adamı vardı. Bu yüzden korkulan ve saygı duyulan birisiydi. Dayımın yaşantısı, Karşıyaka'da bizim gibi o dönemin orta sınıfına mensup beyaz yakalı ailelerin yaşantısına hiç benzemiyordu.

Dayımla garip bir ilişkimiz vardı, beni hep yanına çağırır, sorguya çekerdi. Bilmiş bir çocuk olduğum için benimle uzun uzun tartışmayı sevdi. Korktuğumu belli etmemeye çalışırdım. O zamanlar dayım bana gerçek hayattan biri gibi değil, bir çizgi film kahramanı gibi gelirdi. İlkokul üçüncü sınıftayken henüz kırklı yaşlarında olan küçük teyzelerimden biri kalp ameliyatı sırasında vefat etti. Teyzemin ölümünden dört gün sonra dayım kalp krizi geçirip aramızdan ayrıldı. O kayıplar sonrası aile fertlerimizin uzun yaşamayacağına kanaat getirdim. Sonraki yıllarda annem beni bu düşünceden vazgeçirmeye çalıştı, "Biz rutubetli evlerde büyüdük, hiçbirimiz ne dişçiye gittik ne doktora" dedi. Ama tabii ki ben haklı çıktım. Annemin ailesini ne yazık ki on-on beş yıl içinde tek tek kaybettim.

Elinizdeki kitap dünya çapındaki başarılar ya da bir yaşamöyküsünün dökümünden ibaret değil. Bu kitap, küresel bir teknoloji liderinin, Ayşegül İldeniz'in İzmir'de başlayıp yüzü aşkın ülkeden geçerek Silikon Vadisi'ne uzanan kariyerinin ilham verici hikâyesini anlatıyor. Afrika'dan Amerika'ya gittiği ülkelerde, tanık olduğu hikâyelerde, dokunduğu insanlarda dünya ve toplum için ürettiği teknolojik dönüşümlerin izini süren Ayşegül İldeniz, global akıllı teknolojilerin mimarlarından biridir. Doymak bilmeyen merakıyla hayatın hakkını vermeye inanan bir teknoloji lideri Ayşegül İldeniz. Arkeolojiden sinemaya, kitapların dünyasından büyücü dükkânına uzanan bu anlatıyı okurken “seksen günde devriâlem” yaşayacak, başarının ve geleceği yaratmanın sonsuz heyecanına ortak olacaksınız.

Ayşegül Işınla Bizi, hem ilham verici bir portre, hem de kışkırtıcı bir yaşam hikâyesi.

“Julio Cortázar kadar cool, Tenten kadar maceracı, Marguerite Duras kadar zamanüstü, Pippi Uzunçorap kadar cesur, Michel Foucault kadar muhalif olmak istiyordum... Tabii ki yapabilirsiniz, hem de şahane şeyler yapabilirsiniz, hatta hemen yapmalısınız.”

